

Vjekovni san

Evo me opet, susrete naš kratki
Drvo lomno, gdje duša se gnijezdi
Gdje um poskakuje, vijenče vitki,
A misli roj slobodno k tebi jezdi

Zborim li mudro il' ludo, slušaš me
Motriš kad vičem, kad mi srce svira 'mol'
Al' šutiš kad dozivam i molim te:
Svini grane da ovjesim svoju bol

U tebe pohranih svoj vjekovni san
Plavetne visine što Tajnu kriju
Ti gledaš ih izbliza, k'o svjetlo dan

Ja odozdola kad vjetrovi viju
I krikovi me vode u dolinu
A ja sanjam, sanjam... let u visinu

Alka Pintarić

Krajputaši

Krajputaši, Vječnoga slava
Kao da više nisu dika
U noć padaju zaborava
Dok Vječnoga gubi se slika

Prolazeći, ni u mislima,
Koji samo vjeruju sebi
Glavu da sagnu pred bolima
A možda sutra bude tebi

Svi križi u nevjeri stoje
Prespavalo vrijeme broje
Kad sudbu bezvjerni im kroje

Boj biju svijeta što kvači
Gdje sve trči, sve huči, buči
Tu, gdje nevjera vjeru muči

Alka Pintarić

Zbilja svijeta

Ranjeni križu
Kamo siđe Raspeti
Ranjeni križu

Na vrh uzdignut
Zabit čavlima
U plaču duše...
Silazak i uspon
Uspon i pad
Stvarnost Golgote
I stvarnost naša
On siđe, ti osta
s utisnutim mu likom;
Nama osta
Al' što ćemo s tobom?
Kamo to pođosmo tako
izranjeni, opterećeni, pali
Kamo...

Rekoh ti – sa mnom u Ljubav
Za tebe tek načetu ljubav
Probuđeni jecaj Iskona...

I ne govori više
Moli i šuti
Ljubi i praštaj
I nikada ne pitaj
zašto...

U šumu breze

Zajedno smo sjele na razgovor meki
Ti i ja, Ljubavi mi blažena, pitka
U sjeni zvijezda i blaga i britka
Što dušu mi zaplijeni u sat neki

U ludilu strasnom robom Tvojim osta
Vitla suza nemir u napukloj duši
Sve nijemo biva u borbi kad ruši
Pameti svijet što razvalina posta

Razgovor teče i u svijetu mukâ
Jesi li Ti zbilja ili himba puka
Krivi smo, svi smo krivi, glas grmi jeze;

Ne bježim, već vidim, svemira si Vladar
Šmiruje se duša, vraća se u kadar;
Stojim u šumu tek prolistale breze

Alka Pintarić

Više pitanja nego odgovora

Ovo je priča o rabinu koji je imao mnogo učenika. Jedan od njih mu je prišao i rekao da ne želi više ostati s njim, jer ima toliko mnogo pitanja bez odgovora. Učitelj ga je upitao je su li mu se ta pitanja javila prije ili nakon što je donio odluku da prestane s učenjem. »Nakon što sam donio odluku«, rekao je učenik. »Uredu«, kazao je rabin, »tada zapravo nemaš pitanja nego odgovore«.

Upravo na taj način često se ponašamo u živo tu kad gledamo svoje prijatelje, znance i kada prosuđujemo i osuđujemo ljude koje susrećemo i imamo za njihovo ponašanje više odgovora nego pitanja i na taj način zatvaramo vrata svojeg srca. Osuđujući druge, stavljamo se u ulogu Stvoritelja, zaboravljajući da mi to nismo. Sveta knjiga Tora kaže da je Mojsije na Sinajskoj gori zamolio Boga da mu vidi lice, a On mu je pokazao samo djelić leđa. Zašto? Na taj način naučio ga je da mi kao ljudska bića uvijek vidimo samo manji dio slike nekog događaja, odnosno samo ono što nam Svemogući u određenom trenutku ili razdoblju života dopušta da vidimo. Jer, kada gledamo u druge ljude, u drugog čovjeka, u biti ne znamo što se događa, ni kakav je život ta osoba imala prije nego smo je sreli, ne znamo s kojim ciljem je rođena i stvorena, ne znamo u kakvu će se osobu razviti ni što će s njom biti. Ono što vidimo samo je bljesak slike u jednom životnom momentu. I za to je bolje imati pitanja nego odgovore.

Jasminka Domaš, *Dan po dan. Židovska duhovnost*, Zagreb, 2014, 9-10.